

Arrest

nr. 156 635 van 25 november 2015
in de zaak RvV X / IX en RvV XI / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen die erop gericht zijn enerzijds een versnelde behandeling te bekomen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer X op 7 augustus 2015 werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker en van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer X op 28 oktober 2015 werd ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, en anderzijds de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De tegen deze beslissing ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid wordt verworpen op 14 juli 2015, bij arrest met nummer 149 679. Sinds 6 juli 2015 is de verzoekende partij vastgehouden.

1.2 Op 29 juli 2015 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Op 30 juli 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het tegen deze beslissing ingediende beroep is gekend onder het rolnummer 176 379. Op 7 september 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 2 oktober 2015 weigert ook de Raad, bij arrest met nummer 153 839, aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 7 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 13 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het tegen deze beslissing ingediende beroep is gekend onder het rolnummer X. Op 22 oktober 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 5 november 2015 verwerpt de Raad het tegen laatstgenoemde beslissing ingediende beroep.

1.4 Op 13 november 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 20 november 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift vordert de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen die onder meer erop gericht zijn een versnelde behandeling te bekomen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer X op 7 augustus 2015 werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 juli 2015 en van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer X op 28 oktober 2015 werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 13 oktober 2015. Tevens vordert de verzoekende partij als *accessorium* bij de beide voormelde vorderingen tot schorsing dat bepaalde maatregelen bevolen worden om haar belangen veilig te stellen.

Met het oog op een goede rechtsbedeling komt het derhalve gepast voor het beroep met rolnummer X en het beroep met rolnummer X voor de behandeling van de thans voorliggende vordering ambtshalve te voegen.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1.1 In haar verzoekschrift vordert de verzoekende partij vooreerst bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) die erop gericht zijn een versnelde behandeling te bekomen van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer 176 379 op 7 augustus 2015 werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 juli 2015 en van het schorsingsberoep dat besloten ligt in het schorsings- en annulatieberoep dat bij verzoekschrift gekend onder het rolnummer 179 771 op 28 oktober 2015 werd ingediend tegen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 13 oktober 2015.

3.1.2 Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek om, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is (geworden), bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen – te dezen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlages 13*quinquies*) van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015 – slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing (of voorlopige maatregelen) wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op, waarbij zij onder meer verwijst naar het vierde lid van voormeld artikel 39/85, § 1.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 6 juli 2015. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze beslissing, zoals de verwerende partij ook benadrukt in haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting van 23 november 2015, reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze werd ingeleid op 13 juli 2015 en verworpen bij arrest met nummer 149 679 van 14 juli 2015. Tevens blijkt niet – en de verzoekende partij voert dit ook niet aan – dat voormelde bijlage 13*septies* van 6 juli 2015 het voorwerp uitmaakt van enige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Zodoende is niet voldaan aan de voorwaarde dat “de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid” gelijktijdig het voorwerp is van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In de mate dat de verzoekende partij zou willen voorhouden dat de bijlages 13*quinquies* van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015 moeten beschouwd worden als “de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid” en dat deze thans het voorwerp uitmaken van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op grond van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst naar “een andere beslissing”. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 39/85, § 1, vierde lid duidelijk dat de beslissing waarvan verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (in casu de bijlages 13*quinquies* van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015) te behandelen, een andere beslissing moet zijn dan “de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid”.

Ter terechtzitting van 23 november 2015 stelt de verzoekende partij met betrekking tot een eventuele onontvankelijkheid op grond van het vierde lid van voormeld artikel 39/85, § 1 dat er ondertussen nieuwe onderzoeken zijn uitgevoerd, dat de bijlages 13*quinquies* geen louter herhaalde bevelen zijn en dat de maatregel tot repatriëring, gelet op dit nieuwe onderzoek, op de laatste beslissing zal gebaseerd zijn. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij met dit betoog in het geheel niet ingaat op

de inhoud van artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en hiermee dus ook geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen van de Raad. Bovendien laat zij na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat haar verwijdering zal gebaseerd zijn op de laatste beslissing – *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 13 oktober 2015 – in plaats van op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 6 juli 2015. Met betrekking tot laatstgenoemde beslissing dient er immers op gewezen te worden dat de Raad zich op 14 juli 2015 reeds definitief over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 6 juli 2015 heeft uitgesproken en deze schorsing heeft verworpen wegens het niet aanvoeren van ernstige middelen en van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zodoende kan de bijlage 13*septies* van 6 juli 2015 ten uitvoer gelegd worden. De verzoekende partij kan met dit betoog dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vereiste die is opgenomen in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Zodoende is de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot het bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet onontvankelijk. De exceptie van de verwerende partij kan in de aangegeven mate worden bijgetreden en er bestaat geen noodzaak meer om in te gaan op de andere door de verwerende partij opgeworpen excepties en op de rest van haar betoog.

Bovendien kan hoe dan ook niet worden ingezien op welke manier de verzoekende partij enig belang heeft bij een versnelde behandeling van de bijlages 13*quinquies* van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015. Zelfs als de Raad deze vorderingen tot schorsing zou behandelen en zelfs als hij vervolgens de schorsing van de tenuitvoerlegging van één of beide beslissingen oplegt, dan nog kan de verwerende partij in elk geval overgaan tot de verwijdering van de verzoekende partij, op grond van voormelde bijlage 13*septies* van 6 juli 2015, waarvan de Raad definitief de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft verworpen.

3.2.1 Daarnaast vordert de verzoekende partij in hetzelfde verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet die erop gericht zijn haar belangen veilig te stellen. Zij vraagt in dit verband de “*verwerende partij te veroordelen niet over te gaan tot de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij tot wanneer er een beslissing is geveld door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet en tot wanneer er een arrest is geveld over de vordering tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen de bijlage 13quinquies van 30 juli 2015 en de bijlage 13quinquies van 13 oktober 2015*”.

3.2.2 Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

(...)

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de procedure met betrekking tot de in dit artikel bedoelde maatregelen.”

Artikel 44, tweede lid, 4° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting van de feiten bevat die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen.

3.2.2.1 De thans ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet is – zoals hoger reeds gesteld – een *accessorium* van de eerder ingediende vorderingen tot schorsing van de bijlages 13*quinquies* van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de eerste plaats vraagt de “*verwerende partij te veroordelen niet over te gaan tot de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij tot wanneer er een beslissing is geveld door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de*

Staatlozen op grond van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet". Er dient te worden vastgesteld dat na het indienen van voorliggend verzoekschrift op 20 november 2015 om 14.35 uur, aan de verzoekende partij een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2015 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag ter kennis werd gebracht, met name op 20 november 2015 om 14.45 uur. Gelet op het feit dat na het indienen van voorliggend verzoekschrift dan ook is gebleken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet heeft geveld, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig voormeld artikel 39/84 geen voorwerp meer heeft, hetgeen door de verzoekende partij ter terechtzitting ook uitdrukkelijk wordt erkend. Alleen al om deze reden kan voormelde vordering worden verworpen.

3.2.2.2 Daarnaast vraagt de verzoekende partij de "*verwerende partij te veroordelen niet over te gaan tot de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij tot wanneer er een arrest is geveld over de vordering tot schorsing en nietigverklaring gericht tegen de bijlage 13quinquies van 30 juli 2015 en de bijlage 13quinquies van 13 oktober 2015*".

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij door middel van deze vordering vraagt aan de eerder ingediende beroepen tot nietigverklaring en vorderingen tot schorsing van de bijlages 13quinquies van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015 een schorsende werking toe te kennen, daar waar de wet, gelet op het bepaalde in artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, aan deze beroepen een schorsende werking ontzegt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het ganse betoog van de verzoekende partij is gesteund op het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog geen beslissing met betrekking tot haar derde asielaanvraag had genomen. Zoals hoger reeds vastgesteld, was zulke beslissing op het moment van het indienen van het thans voorliggend verzoekschrift inderdaad nog niet ter kennis gebracht aan de verzoekende partij, maar het wordt niet betwist dat dit ondertussen wel is gebeurd. Zodoende kan het uitblijven van deze beslissing niet langer een gegeven uitmaken om aan te tonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen. Voor het overige laat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het geheel na uiteen te zetten op welke manier het toekennen van een schorsende werking aan de eerder ingediende vorderingen gericht tegen de bijlages 13quinquies van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015 noodzakelijk zou zijn om haar belangen veilig te stellen. Zodoende is hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 39/84, derde lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV voorziene vereiste. In deze mate dient de vordering van de verzoekende partij tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet dan ook te worden verworpen.

Ook in de mate dat de verzoekende partij met deze vordering opnieuw zou vragen de vordering tot schorsing met betrekking tot de voormelde bijlages 13quinquies versneld te behandelen, hetgeen aldus eigenlijk neerkomt op een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat hoger reeds werd vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingediende vordering overeenkomstig voormeld artikel 39/85 onontvankelijk is. Het kan niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet gebruikt wordt om de ontvankelijkheidsvereisten verbonden aan een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, te omzeilen. Dit zou immers het bepaalde in artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de vreemdelingenwet volstrekt zinledig maken. Ook in deze mate dient de vordering van de verzoekende partij tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet dan ook verworpen worden.

In de mate dat de door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen opgeworpen excepties (en de rest van haar betoog) ook betrekking hebben op de overeenkomstig voormeld artikel 39/84 ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, stelt de Raad vast dat er niet langer noodzaak bestaat hierop te antwoorden, gelet op de hoger vastgestelde verwerping van voormelde vordering.

3.3 Zowel in haar verzoekschrift als ter terechtzitting van 23 november 2015 beroept de verzoekende partij zich nadrukkelijk op artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zij meent dat zij, als de repatriëring alsnog zou worden uitgevoerd, geen daadwerkelijk en

effectief rechtsmiddel zou hebben om de schending van de artikelen 8 en 3 van het EVRM aan een jurisdictioneel nazicht te onderwerpen.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de Raad op grond van artikel 13 van het EVRM *in casu* over de ontvankelijkheidsvereisten vervat in de artikelen 39/84 en 39/85 van de vreemdelingenwet heen dient te stappen, wijst de Raad op het volgende.

Voormeld artikel 13, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat, luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, verhindert de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending inhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen – Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, *Wintervenp/Nederland*, § 114). De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de beroepstermijn zoals deze *in casu* geldt onredelijk en arbitrair is en een vorm van machtsafwending uitmaakt, maar zij laat zowel in haar verzoekschrift als ter terechtzitting na uiteen te zetten op welke manier de *in casu* relevante ontvankelijkheidsvereisten verband zouden houden met de geldende beroepstermijn.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij naar artikel 8 van het EVRM, maar hierbij dient te worden vastgesteld dat zij in haar thans voorliggend verzoekschrift in het geheel geen melding maakt van artikel 8 van het EVRM of van omstandigheden die in het licht van voormeld artikel 8 relevant zouden kunnen zijn. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de Raad in zijn arrest van 14 juli 2015 met nummer 149 679, waarin de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 6 juli 2015 werd verworpen, de grief van de verzoekende partij geput uit artikel 8 van het EVRM heeft onderzocht, maar het middel niet ernstig heeft bevonden. De verzoekende partij voert niet aan dat naderhand sprake is van nieuwe elementen die in het licht van voormeld artikel 8 relevant zouden kunnen zijn. Zij stelt ter terechtzitting weliswaar dat de bijlages 13quinquies geen herhaalde bevelen uitmaken, aangezien sprake is van nieuwe elementen, maar zij stelt hierbij uitdrukkelijk dat het gaat om nieuwe elementen naar aanleiding van haar asielaanvraag. In de mate dat dit betoog dan ook moet begrepen worden in het licht van een voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM – ook van dit artikel maakt de verzoekende partij in het geheel geen melding in haar thans voorliggend verzoekschrift – dient erop gewezen te worden dat, zoals hoger is gebleken uit punt 1., zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad zich reeds hebben uitgesproken over de eerste twee asielaanvragen van de verzoekende partij. Dit zijn tevens de asielaanvragen die aanleiding hebben gegeven tot de bijlages 13quinquies van 30 juli 2015 en 13 oktober 2015. Met betrekking tot de derde asielaanvraag dient nogmaals erop gewezen te worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook hieromtrent reeds een beslissing heeft genomen, met name op 20 november 2015. De verzoekende partij zet geenszins uiteen op grond waarvan zij meent dat de nieuwe elementen naar aanleiding van haar asielaanvragen niet afdoende zouden zijn onderzocht. Bijkomend wijst de Raad er in dit verband nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in zijn beslissing aangaande de tweede asielaanvraag als in zijn beslissing aangaande de derde asielaanvraag uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeerbesluit naar het land van herkomst van de verzoekende partij een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel, en dat een eventueel beroep bij de Raad gericht tegen voormelde beslissing van 20 november 2015 met betrekking tot de derde asielaanvraag van de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 39/70, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet geen schorsende werking zal hebben.

Met haar betoog in haar verzoekschrift en ter terechtzitting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM er *in casu* toe zou leiden dat de Raad met overschrijding van zijn bevoegdheid inhoudelijk een vordering zou moeten onderzoeken die onontvankelijk is en niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

3.4 Gelet op het bovenstaande dient zowel de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet als de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaak met rolnummer X en de zaak met rolnummer X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/84 van de vreemdelingenwet wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftienvijftig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE